

Bilag 6.

Ambassadør H. Tabors indlæg i det særlige politiske udvalg den 8. december 1966 vedrørende apartheid-spørgsmålet.

Siden den 2. verdenskrig har vi været vidne til en lykkelig udvikling, hvorved et stadigt større antal folk har opnået selvbestemmelse og frihed. FN-familiens medlemstal er blevet mere end fordoblet. I skærende kontrast til denne udvikling udfordrer den sydafrikanske regering hele verden ved at opretholde et anakronistisk system, der uvægerligt vækker erindringer om et uovertruffent tyranni i menneskehedens historie i Europas centrum for kun to årtier siden.

Det er oprørende, at den sydafrikanske regering ikke blot fortsætter, men skærper sin inhumane apartheid-politik, og derved groft krænker FN's pagt, menneskerettighedserklæringen og erklæringen om afskaffelse af alle former for racediskrimination.

Jeg skal ikke dvæle ved alle de nedslående og tragiske eksempler på de ulykkelige tilstande, som det tapre sydafrikanske folk dagligt er udsat for. Apartheid-udvalget, til hvis eminente formand, Guineas ambassadør Marof Achkar, jeg gerne vil rette en særlig tak for hans utrættelige bestræbelser, såvel som flere af de ærede repræsentanter, der har deltaget i denne debat, har gjort alt dette krystalklart for os. Vi har så sandelig ingen undskyldning for at foregive, at vi er uvidende om hårrejsende kendsgerninger vedrørende de lidelser, som afrikanerne i Sydafrika er udsat for. Jeg ønsker kun at give udtryk for vor alvorlige bekymring for, at den sydafrikanske regering ved at fortsætte sin grusomme politik, ikke alene byder den afrikanske befolkning uværdige og umenneskelige kår, men også inciterer til en voldsom racekonflikt, som truer med at sætte landet i flammer og derfor — hvilket er meget betydningsfuldt — bringer international fred og sikkerhed i fare.

Vi er glade for at være blevet overbevist i forvisningen om, at det undertrykte syd-

afrikanske folk intet ønske nærer om at se et nyt racesamfund oprettet i Sydafrika. De ønsker frihed, retfærdighed og lighed. Den sydafrikanske regering ignorerer til stadighed dette ønske. Hvis den sydafrikanske regering og de, der støtter den, blot ville indse, hvad der står på spil, og handle derefter, ville der være håb om en fredelig løsning, resulterende i et sandt ikke-racielt samfund. Men så længe dette ikke er tilfældet, er det vor pligt at fortsætte og øge presset mod den sydafrikanske regering og forsøge at få hele verdensopinionens støtte bag opretholdelsen af dette pres.

Min delegation har med største interesse og opmærksomhed studeret de for udvalget fremlagte dokumenter. Vi beklager, at det ikke, som anført i dok. A/6356, har været muligt at øge apartheidudvalgets medlemstal. Som det fremgår af dette dokument, side 13, mener min regering, at en udvidelse af udvalget i overensstemmelse med Generalforsamlingens resolution 2054 A (XX) ville være overmåde nyttig, idet udvalget derved skulle kunne blive i stand til at yde effektive og konstruktive bidrag til kampen mod apartheid. Vi anser det for yderst vigtigt, at alle opinionsgrupper i De forenede Nationer, først og fremmest de afrikanske stater og de stater, der har den næreste forbindelse med Sydafrika, herunder dets store handelspartnere, finder frem til et fælles udgangspunkt. Et mere repræsentativt apartheid-udvalg kunne være et af midlerne hertil.

Vi har nøje studeret dok. A/6412, indeholdende beretningen fra FN's menneskerettighedsseminar i Brasilia om apartheid, som jeg havde den ære at deltage i. Vi er fuldt ud enige med seminaret i, at FN har en fundamental interesse i at bekæmpe apartheid-doktrinen og, som et hastende anliggende, bør finde veje og midler til dens afskaffelse. Udfra denne fundamentale kon-